

Můj Janíčku dobrotivý,
budeš-li na mňa horlivý.
Neb já sa ta hrozně bojím,
kerak já s tebu obstojím.

Budeš-li zlá, varuj sa mňa,
budeš-li dobrá, neboj sa mňa,
sám Pán Bůh dnes stúpil s nebe
a dal mně, Aničko, tebe.

Z Mrákotína

Postůj, můj formánku,
v tom višňovém hájku.

s matkou se žehnala,
žalostně plakala.

Žádnej nerozváže,
jen sám Pán Bůh káže.

Až já se rozloučím
s mou mjilou matičkou,
s mejm milejm tatičkem.

Jeď, má dcero, s Bohem,
s milejm Pánem Bohem.

Žádnej nerozvede,
jen sám Pán Bůh s nebe.

S otcem se žehnala,

Žádnej nepotěší
než můj nejmilejší.

1183.

Z Mikulčic. (Sr. náp. č. 98 [205])

S Pánem Bo-hem, ka-ma-rá-dky, s Pánem Bo-hem, ka-ma-rá-dky, už je mu-sim z tej za-hrá-dky.

[: S Pánem Bohem, kamarádky, :]
už já mosím z tej zahrádky.

viua sem ta v širém poli.

Iným pannám všecko hrajú,
a mně smutnej čepec dajú.

Z tej zahrádky z rozmarýnu,
ja, Bože můj, snad zahynu.

Viua sem ta helekaja,
včiu ta skuádám naříkaja.

Je-li tady má mamička,
je-li tady má sestřička,
je-li tu rodina všecka?

Nezahyneš, moja milá,
kam ty půjdeš, půjdu aj já.

Viua sem ta z rozmarýnu,
včiu ta skuádám v bílém klínu.

Nech mia idú ubrániti,
ženy mně chcú vínek vzíti.

Můj vinečku polajkový,

Iné panny v šenku skáčú,
a já smutná doma puaču.

1184.

Od Kyjova

Če-rve-ná rů-ži-čka ro-zkve-tá, už se nám A-ni-čka ro-zple-tá za sto-

lem na la-vce, ne-bu-de po-hle-dat na chla-pce.

Červená růžička rozkvetá,
už se nám Anička rozpletá
za stolem na lávce,
nebude pohlédát na chlapce.

1185. (Nápěv 212 [444])

Od Telče ze Zvolenovic. Uojc. I. 219. II. 372. Ž. P. p. 148. Erb. III. 136

Ha, ty vtáčku sokolíčku,
vysoko lítáš,
co mně neseš za novinu,
nic mně neříkáš.

že už tvoji nejmilejší
čepiti budou.

Nežel, nežel, má panenka,
věnec zelenej,
šak ti bude lepší slušet
věnec stříbrnej.

Já ti nesu novinečku
krásnou, spanilou,

Ona sedí za stolečkem
jako růžička,
nedá sobě rozpletati
svého věnečka.